

TUẦN 1:

Thơ:

Chiếc cầu mới

Trên dòng sông trắng
Cầu mới dựng lên
Nhân dân đi bên
Tàu xe chạy giữa
Tu tux e lửa
Xình xịch qua cầu
Khách ngồi trên tàu
Dàn người đi bộ
Cùng cười hớn hờ
Nhìn chiếc cầu dài
Tấm tắc khen tài
Công nhân xây dựng.

Âm nhạc:

Lớn lên cháu lái máy cày

Cháu xem cày máy, cày thay con trâu.
Đường cày đã sâu, lại nhanh mà không mệt nhọc.
Mùa về lắm thóc, hạt thóc phơi đầy sân.
Ơi! chú công nhân cháu yêu chú lắm.

Cháu xem cày máy, cày thay con trâu.
Đường cày đã sâu, lại nhanh mà không mệt nhọc.
Mùa về lắm thóc, hợp tác phơi vàng sân.
Yêu mến quê hương.
Lớn lên cháu lái máy cày.

TUẦN 2:

Âm nhạc:

Chú công nhân xây nhà cao tầng.

Cô công nhân dệt may áo mới.

Cháu vui múa hát yêu cô công nhân.

Cháu luôn nhớ ơn cô chú công nhân.

Xem thêm

Văn học:

Truyện: Hai anh em

Ngày xưa có hai anh em nhà kia, cha mẹ chết sớm hai anh em ở với nhau. Người anh thì chăm chỉ làm lụng còn người em thì chỉ chơi bời lêu lổng, suốt ngày chẳng mó tay vào việc gì. Một hôm người anh bảo em:

- Em à cha mẹ chết đi cũng để cho mình một ít của cải nhưng chúng mình không chịu làm thì chẳng bao lâu nữa chúng mình cũng sẽ đói khổ thôi. Vì vậy ngày mai chúng mình phải đi mỗi người một nơi để kiếm việc làm ăn. Lúc nào đời sống khá giả chúng mình lại quay về gặp nhau e nhé!

Người em vâng lời.

Sáng hôm sau hai anh em chia tay nhau, mỗi người đi một ngả. Người anh vừa ra khỏi làng thì gặp một cánh đồng lúa đang chín rộ. Từng tốp thợ đang hối hả gặt, người anh bèn xuống đồng giúp. Anh gặt rất nhanh, gặt đến đâu sạch đến đó, những người thợ gặt hài lòng. Gặt xong họ biếu anh mấy gỏi lúa. Anh cảm ơn những người thợ gặt rồi đem lúa đi đổi lấy gạo làm lương ăn đường. Anh lại tiếp tục đi, đi một quãng anh gặp một ruộng bông. Những quả bông chín trắng xóa khắp cả cánh đồng. Nhiều người đang mài miết hái bông. Trời nắng gắt người nào người nấy mặt mũi đỏ gay, mồ hôi nhễ nhại, thấy thế anh bèn xuống hái giúp. Anh hái cũng rất nhanh không sót quả nào. Những người hái bông nhìn anh cười vui vẻ. Hái xong họ tặng anh một ít bông. Anh cảm ơn rồi đem bông đổi lấy vài may quần áo mặc rồi lại lên đường. Đi một quãng nữa, anh gặp một cụ già tóc trắng như cước, da đỏ như quả bồ quân. Thấy anh cụ già nói:

- Ta có một cây bí ngô rất quý sắp bị chết khát. Ta muốn nhờ con cho nó uống nước để cứu sống nó.

Người anh nhận lời rồi tìm đến ruộng bí ngô. Quả nhiên anh thấy một cây bí ngô héo rũ trên mặt ruộng. Cách đây có một đôi thùng của ai để sẵn. Anh vội vàng cầm đôi thùng để đi gánh nước. Đường ra suối rất xa, lại gồ ghề khúc khuỷu. Nhưng anh vẫn chịu khó xách hết thùng này đến thùng khác để lấy nước tưới cho cây bí ngô. Ròng rã 3 tháng trời, cây bí ngô dần dần tươi trở lại, rồi ra hoa kết quả. Những quả bí ngô lớn rất nhanh, chỉ có mấy ngày mà quả đã to bằng chiếc thúng cái. Một hôm, anh đang xách nước tưới thì cụ già đến. Cụ nói với anh:

- Con đã khó nhọc để tưới cho cây bí ngô của lão khỏi chết khát. Để trả ơn con lão tặng cho con quả bí ngô to nhất đây!

Người anh tạ ơn cụ già rồi cúi xuống hái bí. Lúc nhìn lên thì cụ già đã biến mất. Ngạc nhiên quá, anh lấy dao ra bổ quả bí ngô ra xem thử, thì thấy trong ruột bí ngô toàn vàng là vàng, những thỏi vàng lấp lánh rất đẹp. Biết là tiên đã thưởng công cho mình, người anh bèn thu nhặt số vàng rồi quay về.

Còn người em, từ lúc ra đi cũng gặp một đồng lúa chín rộ. Những người thợ cũng nhờ người em gặt giúp. Nhưng người em đáp:

- Gặt lúa phải cúi đau lưng lắm.

Anh ta nói thế rồi bỏ đi. Những người thợ gặt nhìn theo anh ta mắg:

- Rõ là đồ lười biếng.

Đi qua một quãng, người em cũng gặp một cánh đồng bông. Những quả bông chín quá nổ tung rơi cả xuống mặt đất. Những người hái bông cũng nhờ người em hái giúp. Nhưng người em đáp:

- Hái bông cũng đau tay chết. Tôi chịu thôi.

Rồi anh ta bỏ đi. Đi được một quãng nữa gặp cụ già, cụ già cũng nhờ người em tưới cho cây bí ngô. Người em từ chối. Cụ già mắg:

- Rõ đồ lười biếng.

Anh ta chẳng chịu làm gì nên không ai cho lúa, không ai cho bông. Vì thế không có gạo ăn, không có vải mặc. Đói khát, rách rưới phải đến gặp cụ già xin một quả bí ngô cho ăn tạm. Cụ già cho người em một quả bí ngô xấu xí. Bỏ ra trong ruột chỉ toàn đất là đất. Xấu hổ người em không dám quay về gặp anh nữa.

Chờ mãi không thấy em về, người anh bèn đi tìm thì thấy người em nằm lả ra cạnh một ruộng bí ngô vì đói quá. Người anh đưa em về lấy cơm cho em ăn, lấy nước cho em uống, lấy áo cho em mặc. Được ăn uống người em dần dần tỉnh táo trở lại. Rồi kể cho anh nghe chuyện mình không chịu gặt lúa, không chịu hái bông, và không cho bí ngô uống nước.

Nghe xong người anh bảo:

- Tại e lười biếng không chịu làm việc nên suýt bị chết đói đấy! Nếu em chịu khó làm lụng thì em cũng sẽ sung sướng như mọi người thôi.

Nghe anh nói người em thật sự hối hận. Từ đây người em rất chăm chỉ lao động. Hai anh em sống rất sung sướng.

TUẦN 3:

Âm nhạc:

Cô giáo em, người xinh xinh

Cô hay cười mắt cô long lanh

Cô rất yêu dòng kênh xanh

Uốn quanh cánh đồng Thơm mùi lúa mới

Em yêu cô ,em yêu ruộng đồng có đàn sáo bay

Cô vẫn dạy là quê hương em đó, suốt đời em yêu.

Thơ:

CÔ GIÁO CỦA EM

Cô dạy em xếp hàng

Cô dạy em xếp hàng

Bạn sau nhường bạn trước

Cùng nhau đi đều bước

Ngay ngắn và nghiêm trang

Chúng em ngồi thẳng hàng

Học chữ qua hình vẽ

Chữ O hình tròn nhé

Chữ Ô hình cái ô

Rồi cô kể chuyện thỏ

Chuyện bác Gấu, chuyện Voi

Chuyện nhổ cây củ cải

Cho cả lớp cùng chơi.

Em yêu cô giáo thế

Như yêu mẹ của em
Thầm thì em gọi nhỏ:
“ Cô giáo hiền của em”.

Tuần 4:

Truyện:

Chim thợ may

Có một loài chim nhỏ, đuôi dài, rất đẹp và duyên dáng, nhưng vì ở tận trong rừng sâu nên không ai biết được. Nó buồn lắm. Một hôm, nó gặp Hồ than thở:

– Thừa Chúa Sơn Lâm, ở trong rừng, từ chim Sâu, chim Gõ Kiến, Chèo Bẻo, Chích Chòe, cho đến Phượng Hoàng, chim Ưng, muôn loài đều có tên. Họ hàng nhà tôi khá đông lại đẹp càn cù, thông minh nữa. Ấy vậy mà chúng tôi không có tên tuổi gì cả. Như vậy là không công bằng, mong Chúa Sơn Lâm xem xét!

Hồ động viên:

– Yên Trí! Yên trí! Rồi đâu sẽ có đó. Theo ta, muốn có tên không khó. Cái khó là làm sao xứng với cái tên ấy thôi. Có gì đáng tự hào, nếu như nghe đến tên mình mà ai cũng căm ghét muốn tránh cho xa. Ta báo cho nhà chị biết, Phượng Hoàng đang mở cuộc thi làm tổ đấy. Nếu làm tổ khéo nhất, chắc chắn cả núi rừng này sẽ biết đến họ hàng nhà chị thôi.

Nghe Hồ nói vậy, nó phấn khởi quay về, tập trung cả họ hàng lại bàn việc làm tổ thế nào cho bền, cho đẹp. Theo phân công của chim mẹ, các chim thợ cần mẫn nhặt nhanh những cành lá úa dài, mảnh và bền cả những sợi bông, sợi len, sợi vải vương vãi dưới đất làm chỉ. Để bắt tay vào làm tổ, trước hết phải tìm hai cái lá to và chắc mọc sát nhau. Chim mẹ dùng mỏ sắt thay kim khâu túm các mép lá lại. Sau khi dùi thủng mép lá, chim mẹ cắn chỉ dùi qua lỗ thủng của lá để khâu từ mép lá đến cuống lá rồi dùng bông, sợi cỏ, sợi vải mềm để “rải thảm” và “ốp tường”. Một tuần sau chiếc tổ xinh xinh vừa bền đẹp đã hoàn thành. Cứ y như một thợ may lành nghề khâu vậy.

Kết quả, chiếc tổ ấy được bình là chiếc tổ đẹp nhất, bền nhất và đại gia đình nhà chim “vô danh” kia được Phượng Hoàng tặng danh hiệu “chim Thợ May”. Danh hiệu ấy trở thành tên của loài chim Thợ May đẩy các cháu ạ!